Ч. 116. (615). Львів, пятниця дня 1. червня 1917. Рік III.

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

політична, економічно-суспільна й літературна часопись. (Редакція: Руська ч. 8).

Ціна примірника 10 сот. На провінції 12 сот. В занятих теріторіях 4 кон.

Виходить що дня крім понеділка.

Умови передплати у Львові:

На рік	24·— К.
„ півроку	12·— „
„ чвертьроку	6·— „
„ місяць	2·40 „

В краю і державі:

На рік	32·— К.
„ півроку	16·— „
„ чвертьроку	8·— „
„ місяць	2·70 „

За границю:

В Німеччині	37 мар.
В Америці	11 дол.
В инших державах	54 фр.

З палати послів.

В дальшім ході нарад на вчерашнім першім засіданю палати послів забрав голос президент Ґрос. Подякувавши за вибір, прирік, що після найліпших сил буде працювати над привернене Палаті її прав. В сих обставинах є передовсім обовязком Палати старати ся о сповнене конституційних задач, щоби не вернули подібні відносини, бо тільки тому можна було позбавити Палату її прав, що ми не виповнювали наших обовязків. Президент згадав про те, які великі надії привязує населене до Палати і підчеркнув обовязок стараня о те, щоби не сповнили ся надії неприятелів. Нападаючи на осередні держави, неприятелі перечислили ся що до старої монархії Габсбурґів. Виявило ся, що вона має стільки живучої сили й відпору, як сього не припускано. Удари неприятелів її ще більше скріпили і сильнійше зединили.

Ціла монархія є перенята безоглядним подивом і вдячністю для геройського війська. Всі солідаризують ся в непохитній волі витривати в накиненій нам боротьбі аж до осягненя бажаного почесного мира, який має забезпечити нашу независимість і наше істноване, причім від нічого не є ми так далекі, як від думки гнетеня иньших народів. Передовсім є ми злучені в безумовнім відданю себе пануючому Домови, в любови і подиві для нашого молодого Цісаря. Вашим обовязком буде давати ясний примір, дбати о те, щоби богаті сили вітчини збудити до нового житя. Президент закінчив трикратним окликом в честь вітчини і Цісаря Карла.

Дальше заявив президент, що внесено цілий ряд внесень і інтерпеляцій, тому однак, що їх ще не переглянено, не може нині казати їх відчитати. Серед внесень є внесене пп. Ґермана, Ґустава Ґроса, Гавзера, Корошеца, Станека і Тушара, яке містить закон в справі реґуляміну Державної Ради і внесене сих послів в справі реґуляміну Палати послів, а далі внесене п. Странського о увільнене з вязниці посла Кльофача. З огляду на важність сих справ пропонує президент виїмкове трактоване сих внесень і вносить, щоби вже нині вибрано реґуляміову комісію і комісію нетикальности послів, кожду по 26 членів і щоби їм передано повисші внесеня. Сю пропозицію принято.

Відтак заявив президент, що цілий ряд послів записав ся до голосу в цїли зложеня заяв політичної натури.

Тепер забрав голос п. Станек. Він почав говорити по чеськи, відтак заявив по німецьки таке: Делеґація чеського народу є глубоко перенята переконанем, що теперішна дуалістична форма зі шкодою для загальних інтересів витворила народи пануючі і народи гнетені і що в цїли усуненя лиха є конечне перетворене монархії Габсбурсько-Льотаринської в союзну державу, що обіймала би вільні рівноуправнені національні держави. Покликуючи ся в тій історичній хвилі на природне право народів рішаня про свою судьбу, будемо на чолі нашого народу стреміти до зединеня всіх племен чесько-словацького народу у демократичну державу.

П. Корошец почав говорити по хорватськи, потім говорив по словінськи, а вкінци в німецькій мові відчитав заяву: Посли зібрані в клюбі південно-словянськім заявляють, що на основі національного принципу і хорватського державного права домагають ся зединеня всіх областий монархії замешкалих Словінцями, Хорватами і Сербами в одно самостійне, визволене із всякого пановання иньшого народу, оперте на демократичній основі державне тіло під скиптром Габсбурсько-Льотаринської Держави і що всякими силами будуть стреміти до здійсненя сеї мети.

П. Каліна висказав симпатію для російської революції і проголошеного нею принципу свободи, рівности і братерства всіх народів.

П. Петрушевич почав говорити по українськи, а потім в німецькій мові зложив таке правнодержавне застережене:

1) Нинїшний коронний край Галичина є штучно утвореною адміністраційною одиницею, що остає в суперечности з історичним і національним законом. Жовтневий диплом з р. 1860 і патент з лютого 1861 прилучили історичне українське королівство Галичини і Володимирії до краківського, освенцімського й заторського князівства, творячи з них правнодержавну одиницю, як коронний край Галичину, що український нарід уважав все зломаном права і відчував як національне насильство.

Супроти великих історичних подій представники українського народу з особливим натиском підчеркують непередавчене державне право українського королівства Галичини й Володимирії, домагають ся, щоби українські области творили знов правнодержавну одиницю в рамах загально-державної орґанізації і торжественно протестують проти заміру дальшого полишеня українських областий в одній правнодержавній одиниці з польськими областями і надання тим польським областям особливої автономії.

2) Представники українського народу застерігають ся проти сього, щоби хочби найменша часть українських областий Холмщини, Поліся і Волині коли небудь була прилучена

ЯКІВ Н.

Вязанка цвітів.

Посьвята Вп. П. Отаманови д-рови М. Волошинови.

Стілько літ минуло, а тямлю, як би се нині зайшло.

Памятаю сю скромну вязанку квіток.

Дістала її, перед його відїздом у світ.

Непоказна вязанка цвітів, перехована в шкатулї.

Дві рожі, червона і рожева, незабудьки, братки і туберози.

Сорок сім літ мине внедовзі, так, се гарні літа.

Памятаю кожду найменшу подію, всьо заховане глибоко в души.

Анна сидить коло вікна, глядить в долину, в рідні сторони.

Старий дзвінок, веранда, отінена блющом, будинки, сад, цвитучі дерева, гамірливий ручай.

Всьо стануло перед її очима, упоює запах скромної вязанки цвітів.

Стільки літ, а вязанка хоч зівяла, цвите в її очах.

Виїхав, пропав як крапля в мори.

Ніякої вісти, всюди мовчанка і тишина.

Володимир, було йому на імя, учив її брата.

Рожі пригадують обличе Володимира, братки чорні, оксамітні вії, незабудьки — голубі, задумчиві очи.

Ходили разом в гай, слухали співу пташків і гамору потока.

Минулі хвилї солодкі, короткі оставили богато споминів...

Вязанка цвітів будить спомини.

Було се вчасного ранка, сонце пригрівало.

В невеличкім дворі рух.

Дзвони кликали до церкви, була се неділя.

Анна коновочкою підливала цвіти.

Володимир не спав цілу ніч. Думав, що почати й як поступити. Постановив виїхати як найскорше.

Зібрав річи, повязав книжки і поклав коло дверий.

Ще раз вийшов в гай і над беріг потока.

В огороді зірвав цвіти.

Анна увидїла його крізь вікно і повитала рухом голови.

— Ранний з вас птах, — сказала.

Мовчав, приступив до вікна й стиснув її руку. Глядів на неї і вимовив тільки, що виїздить.

— Певно на польоване, а вернете з застріленим псом по цілоденній погоні за заяцем. Маю нині охоту полювати з вами. Гей-же, служба, осідлати мені Сивка!

— Не розумієте, пані, моїх слів, кажу, що виїзджаю — за годину.

— Жартуйте здорові; кудиж вибираєте ся? Чи зле вам з нами?

Він повторив свої слова.

— Пане Володимире, що ви говорите! Не поводіть ся так драматично, бо перестрашуєте мене.

— Виїзджаю, — вимовив він в останнє.

Коновочка випала її з руки, Анна побіліла і не знала, що означає сей наглий виїзд.

Вакації що-йно зачали ся, університет замкнений, куди-ж він вибирає ся, — думала Анна, змиваючи губкою листє пальми. Цілу рішучість Володимира взяла за жарт.

Він не вияснив нічого, устиснув руку Анни, зложив цілунок на вязанці цвітів і дав її на памятку.

Анна побігла до родичів, Володимир пішов шукати візника. Родичі й Анна з братом очікували його нетерпеливо.

Старий Сруль заїхав малим візком без рисорів, запряженим в худу шкапу. Служба винесла річи, Володимир прощав ся зі знайомими.

Родичі Анни очікували його в салї принять, він вийшов блїдий і смутний. На питане, з якого приводу виїздить так скоро, дав виминаючу відповідь.

Батько Анни хотів дати йому свої коні до розпорядимости, але він не приймив сего.

Мати поклала йому долоні на голову і благословила в дорогу.

Гроший не хотів приймити, але пані шамбелянова насильно втиснула йому в руку, в замкненій коверті.

Анна вийшла.

Володимир розглядав ся за нею, її ніде не було.

Застав її в своїм покою.

Тримала в руці маленьку китицю незабудьок, звязану її золотим волосєм.

Ще раз глянули собі в очи, стиснули руки і розстали ся...

Візок живо покотив ся до місточка, відти Володимир почтовим возом рушив в дальшу дорогу.

В дворі настала тишина і смуток. Всі привязали ся до Володимира й уважали його за будучого зятя пана шамбеляна.

В тім саме була причина його наглого виїзду.

Володимир, син люду, не шляхтич, не пан з походженя.

Шамбелянове знали про се, але менше з тим; його припоручив професор університету як здібного ґувернера.

Знала про се також Анна, але шанувала

до Польського Королївства, яке має бути утворене, і вважають всяку пробу в сім напрямі ділом насильства на живім тілї українського народу, нарушенем його історичного права і наругою над принципом права рішаня народів самих про себе.

3) Представники Українців Австрії витають як найсердечнійше стремлїня Українців Росії до осягненя правнодержавного права рішаня про свою судьбу і заявляють, що й в Австрії не понехають боротьби, щоби великий український нарід на своїй цїлій національній території дістав свої повні права.

П. Пакер заявив в імени нац. нїм. Союза і христ. суспільної партії, що всякі проби воскресеня чеського державного права, як також правно державні стремлїня послів південно словянських стрінуть ся з рішучим опором австрійських Німців.

П, Лазарський почав говорити по польськи, відтак говорив по німецьки. Запримітив, що польске коло що до meritum зложених тут деклярацій і в польській справі взагалї по думці однодушної ухвали з дня 28. мая с. р. в Кракові в справі зединеної незалежної Польщі займе становище у відповідну пору.

П. Стапінський почав говорити по польськи, відтак говорив по німецьки. Заявив, що буде ще нагода зазначити і узасаднити в тій палаті становище, яке польський нарід займає від початку війни. Тому, що нині майже всі народи репрезентовані в палаті зложили свої деклярації, він мусить ствердити, що всі Поляки займуть таке становище, що всї області замешкані Поляками мусять бути получені. Ось становище, висказане однодушно на понедїлкових зборах польських послів.

Президент міністрів ґр. Клям Мартініц: Позволяю собі подати до відома, що правительство що до змісту зложених тут заяв займе становище на однім з засїдань по престольній промові.

П. Станек: Супроти заяви президента міністрів нема підстави до внесеня за отворенем дискусії над правительственною заявою. — Чеські посли зараз по бесїдї президента міністрів поставлять внесене за отворенем дискусії.

Відтак подав президент вислід виборів до комісій реґуляміновоі і нетикальности. До першої вибрано м. ин. пп. Ґермана, Дїманда, Яблонського, Рібенбавера, Евг. Левицького, Лагодинського; до другої Адольфа Гросса, Матакевича, Банася, Лібермана, Сінґалевича.

П. Гавзер вніс вибір комісії фінансової, воєнної і буджетової господарки, по 53 членів і комісії правничої з 26 членів.

Внесене принято.

На тім наради перервано. Слідуюче засїданє ві второк 5. червня о год. 11 перед полуднем.

На дневнім порядку вибори до комісій, евентуально звіт реґуляміновоі комісії і перше читане буджетової провізорії.

ВІДЕНЬ. (Ткб.) Реґулямінова комісія вибрала предсїдником п. Ґермана, комісія нетикальности п. Буквая, а звітником для справи п. Кльофача дра Баксу.

З палати панів.

ВІДЕНЬ. По представленю нового кабінету президент подав до відома номінацію президії. Провід обняв кн. Фірстенберґ. В своїй промові дав короткий погляд на історичні події від часу останної сесії. Говорячи про війну, вказав на братерство оружя з союзниками. Заявив, що намір ворогів побідити нас на поли борби так само не вдасть ся, як змагане виголодити нас. Бесїдник переслав поздоровлене армії в поли, згадав з вдячністю і подивом про становище населеня в краю, почім посвятив кілька слів глибокого жалю по причині смерти цїсаря Франца Йосифа, котрого память палата панів захован завсїгди в найглибшій почести, любови і вдячности. Закінчив промову чолобитнею для молодої цїсарської пари і вніс трикратний оклик в її честь, повторений палатою. Відтак посвятив посмертну згадку помершим членам палати.

Відчитано наслїді письма, почім присутні на сали новоіменовані члени зложили приреченя.

Відтак приступлено до вибору верифікаторів і членів комісій. Вибрано між иншими до комісії фінансової пп. Біліньского і Коритовського, до правничої ґр. Лянцкоронського, до політичної ґр. Баденього.

На сім засїданє замкнено. Реченець слідуючого подасть ся письменно.

Др. ГРИГОРІЙ САІК.

Ще в справі VI. воєнної позички.

Дотично субскрибції VI. австр воєнної позички державної, уважаю потрібним звернути увагу інтересованих осіб на слідуючу обставину:

Як відомо, в урядовім проспекті означено, що емісійний курс VI австр. амортизаційної воєнної позички мав виносити за кождих 100 К іменної вартости, квоту . . . К 92·50
причім призвано ½% бовіф. . . . —·50
та, що за 100 К іменної вартости треба вплатити готівкою . . . К 92·—

Кромі сего підписуючий буде обовязаний від іменної вартости (100 К) доплатити 5½%-ові відсотки за час від 1. мая 1917 до дня закупна. с. є. до дня зголошеня підписки

Деякі інституції в розісланих запрошенях до субскрибції подали до загальної відомости, що у них за 100 К іменної вартости тогож самого рода вартного паперу треба вплатити лише К 91·54, тому, що вони признають від кождих субскрибованих 100 К титулом відсоток квоту К 0.46.

На перший погляд видавало би ся, що підписка у них кориснійша, ніж в тих банках, що принимають субскрибційні зголошеня по курсі К 92·— за 100 К.

В дійсности однак готівкова вплата при закупні 100 К в одних і в других банках виносе ту саму квоту, а то з сеї причини, що ті банки, які подали курс К 91·54, зажадають від субскрибента доплати 5½%-вих відсоток від субскрибованої квоти (К 100) за час від 1. цвітня 1917 до дня закупна вартного паперу, а ті інституції, що подали в своїх проспектах курс К 92·— зажадають доплати 5½%-вих відсоток лише від 1. мая 1917. Се на одно вийде, бо К 0·46 рівнае ся якраз 5½%-вим відсоткам від квоти К 100 за один місяць.

Коротко кажучи, перші інституції одною рукою дають стороні опуст в курсі, а другою беруть від неї при зачисленю 5½%-вих відсоток за біжучий купон.

Пригадую дальше для поясненя, що перший купон при вартних паперах VI. австр. аморт. (40-лїтної) воєнної позички — як оповіщено в урядовім проспекті — буде платний в дни 1. жовтня 1917, с є за предложенем тогож купону буде виплачена квота К 2·75 титулом 5½% відсоток від квоти К 100 за час від 1. цвітня 1917 до 30. вересня 1917.

В тімже урядовім проспекті зазначено, що курсова вартість має виносити при 40-лїтних ефектах К 92·— і що кромі тої належитости субскрибент буде обовязаний вирівнати належитість за біжучий (перший) купон лише від 1. мая 1917 до дня зголошеня субскрибції, хоч в дійсности вернуть ся йому в дни 1. жовтня 1917 р. 5½% відсотки як висше сказано — від 1. цвітня 1917.

Коротко кажучи, держава дарувала кождому, хто підпише VI. (40 лїтну) воєнну позичку, 5 і пів прц-ві відсотки за один місяць, що при субскрибції квоти 100 К виносе К 0·46. Сю обставину використали, як висше сказано, деякі інституції узглядниили сей відсотковий опуст відразу в субскрибційній цїні, та устали ли її на К 91·54 При тім однак не зазначили в приступний для всїх зрозумілий спосіб, що належитість за купон зарахують від 1/4 1917.

З власного спостереженя знаю, що много членів нашої суспільности субскрибували значнійші квоти в тих інституціях, які подали ту позірно низшу субскрибційну ціну, в тім переконаню, що попри низший курс заплатять належитість за купон — як було оголошено в урядовім проспекті — від 1/5 1517.

Часть тих субскрибентів, не провіривши отриманого рахунку із закупна ефектів ще до тепер певна, що набула ефекти дешевше, ніж була би заплатила за них в Краєвім Союзі Кредитовім або Земельнім Банку Гіпотечнім.

З огляду на се, що субскрибція VI. воєнної позички кінчить ся доперва 8/6 1917 о год. 12 в полудне і правдоподібно як і попередні субскрибції, буде продовжена, уважав я вказаним подати сих кілька слів до загальної відомости, щоби українські субскрибції спрямувати до українських фінансових інституцій, які принимають зголошене на VI. воєнну позичку на тій самій цїні, що й другі інституції.

Війна.

Керенський ворогом визвольних змагань російських народів?

КОПЕНГАҐА. (Ткб). До „Berlingske Tidende“ доносять з Штокгольму: До Фінляндії надійшли в останних часах великі маси війска. Сю висилку війска лучать з визвольним рухом в Фінляндії. Зачувати, що Керенський в часі побуту в Фінляндії довідав ся про тайну конференцію в Гельсінґфорсї між представниками фінськими, українськими і литовськими, котрі обговорювали проклямацію незалежности. Також на Литву і на Україну має бути вислане російське військо.

Німецькі соціялісти виїхали до Штокгольму.

БЕРЛІН, (Ткб). Представителї президії соц. дем. сторонництва соц. дем. фракції в парляменті і ґенеральної комісії заводових стоваришень виїхали вчера дорогою на Копенгаґу до Штокгольму, де 3. червня мають почати ся з ними переговори.

ШТОКГОЛЬМ. (Ткб). Нині почала ся конференція з угорськими делеґатами.

Анґлійський міністер в Росії.

ЛЬОНДОН. (Ткб). Урядово доносять, що міністер і представник робітників Гендерсон з порученя правительства обняв важну місію в Росії.

Російські жовніри проти офензиви.

ЦІРІХ. Як доносять з Петрограду, конґрес російських делеґатів фронтових жовнірів по нарадах, що тревали цїлий тиждень, постановив не попирати зарядженъ, що зміряють до відновленя російської офензиви. Конґрес жадає, щоби війну якнайскорше покінчити, резиґнуючи з всяких анексій і відшкодованъ. Резолюція жадає дальше реформи кабінету в демократичнім дусї.

Успіхи підводних суден.

БЕРЛІН. (Вольф). Свіжі успіхи підводних суден на Атлянтику і в анґлійськім каналї 26.000 тон, на Середземнім морі 50.000 тон.

Італійські втрати.

ЦІРІХ. „Züricher N. Nachrichten“ доносять, що Італійці протягом останної десятої битви над Сочею втратили понад 150.000 людий. Після „Popolo Romano“ десята битва над Сочею добігає до кінця. Президент міністрів Соніно і міністер війни приїхали до головної кватири.

й любила його як чоловіка. Вона догадала ся причини його виїзду. Володимир запалав живійшими почуванями до неї. Читала се з його очий. Він знав, що сягнув серцем за високо, але руки не витягнув. Знав, що шамбелян пошукає для Анни достойника під пару. По друге, хто знає? Може він ніколи не згодив би ся на ту звязь. Шамбелян і чоловік з люду, се не пара в очах шляхецького світа.

Те все знала Анна, а воля батька була для неї приказом.

Шамбелян приймив до сина иньшого ґувернера, але се не був вже Володимир..

Анну віддали за вдівця, старшого від неї 15 літ, але се був шляхтич...

Вязанка цвітів всьо пригадала її.

Незадовго буде обходити сімдесятиліте своїх уродин; дома роблять приготованя, зїдуть ся гості.

Анна сидить коло вікна і глядить на вязанку цвітів. Глядить на зівялі рожі. що нагадують її румяне лице Володимира. Братки пригадують його оксамитні, довгі вії, незабудьки — його голубі очи.

Глядить на зівялу вязанку цвітів, а сльози як перли котять ся по її обличю. Вязанка цвітів ожилила ся — сльози покріпили її. Заквили і пахнуть як давно, пахнуть як в хвилї, коли дістала їх.

Тулить їх до уст, до груди, запах упоює її. Великі перлисті сльози оживили вязанку, запах одурює її, Анна видить простягнену до неї руку Володимира.

Глядить на цвіти і — плаче...

Внучената вбігли до покою, бавлять ся в хованку.

Окружили Анну і глядять на неї.

— Чого бабуня плаче? — спитало одно дівчатко.

— Нічо, діточки, — бавте ся далі...

МОРОЖЕНЕ поручає цукорня **Д. СТЕЦЬКОВА**
3—5 **Львів, ул. св. Миколая ч. 7.**

ЗАЯВА

в справі Фонду ім Митропол. А. ґр. Шептицького для укр. сиріт.

Важка недоля воєнних сиріт і журба про будучність нашого молодого поколіня спонукала була невеликий гурток людий у Львові до заснованя в грудни 1915 р. українського сирітського захисту ім. Митрополита Андрея ґр. Шептицького. В кілька місяців опісля зачало також правительство запомогову акцію для ратованя сиріт, а найшовши у Львові готову вже українську орґанізацію і створений заклад для сиріт, рішило його субвенціонувати. Однак ся державна поміч буде тревати тільки до кінця війни, а відтак перейде тягар удержуваня сиріт на край, зглядно на поодинокі громади; наша суспільність, як учить дотеперішний досьвід, буде очевидно приневолена сама журитись своїми сиротами, як що схоче для себе їх виховувати. Отся саме обставина була причиною, що Комітет наш відкликав ся був в цвітни 1916 р. до українського загалу з зазивом до складаня жертв на того рода Фонд, щоби з його відсотків можна було і по війні удержувати сирітський захист.

Жертви зачали впливати та на жаль послідуючі воєнні події, особливо ситуація в червни 1916 р. перепинили зачате діло; всеж таки зібрали ми на сей фонд квоту К 20.601·17.

Та з весною с. р. зайшли нові події. Радісна вістка про висвободжене нашого Митрополита і про близький Його поворот до свого престольного города покликала до житя окрему у Львові орґанізацію під назвою: „Комітет для привитаня Митрополита Андрея ґр. Шептицького“, на якого чолі станув п. др Стефан Федак Сей Комітет порішив одноцушно, що найкрасшою пошаною повертаючого дорогого Вязня буде здвигнене Йому живого памятника у формі фонду Його імени для українських сиріт.

Тому отже, що акція сего Комітету стремить до тої самої цілі, яку ми назначали собі були в цвітни м. р., а склад сеї орґанізації під проводом п. д-ра Стефана Федака дає повну поруку, що она переведе діло енерґічно і уміло аж до повного осущеня, длятого заокруглюючи зібраву через нас позичку суму до квоти Кор. 25.000 — передаємо її з нинїшним днем на руки п. д-ра Ст. Федака з щирим желанем скорого і як найгарнїйшого успіху!

З огляду на се, просимо суспільність нашу приняти до ласкавого відома, що від тепер належить посилати жертви на фонд ім. Митрополита Андрея ґр. Шептицького для українських сиріт виключно на вкл. кн. Тов. вз. кред. „Дністер“ ч. 10.300, а наш Комітет приймати буде тільки жертви на біжуче удержане сиріт, які вже тепер поміщені в львівськім захисті.

У Львові, дня 31. мая 1917.

Український епархіяльний Комітет опіки над воєнними сиротами у Львові,

В. Нагірний голова — о. В. Лициняк секретар.

ПОРА
відновити передплату!

НОВИНКИ.

— **Величний, дійсно королївський дар** тов. „Дністер“ на фонд ім. мит. Шептицького у висоті сто тисяч корон для українських сиріт викликав серед українського громадянства щиру радість і сердечне признане для інституції, яка працює для українського народу, а зі своїх капіталів навіть в таких тяжких, воєнних роках, як останний, не відказує ся зложити жертву достойну імени Митрополита. Маємо надію, що й инші наші, фінансові інституції достроять ся відповідно до жертви „Дністра“ та від себе зложать значні дари на велику ціль збереженя української сироти від голоду, нужди і винародовленя.

— **Шкільні вісти.**

Родичі, що хотять записати своїх синів до I. кляси філії академічної ґімназії у Львові з тим, щоби учили ся по науковому плянови реальних ґімназій, зволять найпізнїйше до 8. червня с. р. зголосити се кореспонденткою в дирекції згаданої ґімназії. Кокоруда, директор ц. к. акад. ґімназії.

В дівочій ґімназії С. С. Василянок у Львові відбудуть ся приватні іспити із всїх клас дня 15. і 16. червня. Вступні іспити до першої кляси відбудуть ся перед ферїями дня 20. червня. До сего іспиту треба зголосити ся день перед тим в канцелярії дирекції, вул. Потоцького 95. Реченець іспитів по ферїях оголосить ся пізнїйше. Вступні іспити до кляс від II. до VIII. відбудуть ся між 5. а 10. вересня. — о. Т. Лежогубський директор.

— **Українські часописи.** Довідуємо ся, що нї закордонній Україні виходять отсї часописи:

„Нова Рада“, дневник в Київі.

„Робітнича Ґазета“, центральний орґан У. С. Д. Р. П. виходить щоденно в Київі.

„Народна Воля“, дневник в Київі.

„Літературно Науковий Вістник“, місячник літератури, науки і громадського житя. Київ.

„Жіночий Вістник“, тижневник, зачне виходити в половині червня в Київі.

„Шлях“, вістник літератури, мистецтва та громадського житя. Місячник. Москва.

„Київська Земська Ґазета“.

„Вісти київського ґубернїяльного Виконавчого Комітету“.

„Комашня“, видане київського Союза установ дрібного кредиту.

„Театральні Вісти“, орган українського театрального орґанізаційного комітету. Виходить що тижня в Київі

„Боротьба“, орґан центрального Комітету української П. С. Р. Тижневник в Київі.

„Рідне Слово“. Тижневник, Харків.

„Каменяр“, орґан учеників середних шкіл м. Київа.

„Вістник“ Тов-а „Просвіта“ в Катеринославі.

„Українське Слово“. Одеса.

„Народні Баження“. Ольгополь, Под. ґуб.

„Звенигородська Зоря“, дневник, Звенигородка, Київська ґуб.

„Вільна Україна“, тижневник в Умані.

„Чорноморська Рада“, тижневник, Новоросійск.

„Степ“ періодичне видане в Павлограді.

— **З Хоцена** пишуть нам: Щира подяка нехай буде редакції „Українського Слова“ за те, що порушила болючу справу крайно ненормальних відносин управителя школи в бараках, п. Ц. Стельмаха і його чотирох приклонників (в тім числї трех учительок) до прочого учительського збору. Українська, інтелїґентна громада в хоценських бараках числить 35 осіб. Вона віддана на поневірку пяти людий. А ся поневірка просто страшна. Дійшло до того, що п. Олена Головчук, чи не пружина цїлого лиха, велїла при дітях і при свідкови-учителеви своїй товаришці, панні О. Г. цїлувати себе... в носик. Таку саму „пропозицію“ зробила також вуйкови, п-и О. Г., який перебуває у Львові і про прізвище п. Головчук дізнав ся хиба з часописий. Як тільки явила ся нотатка в „Українськім Слові“, п. Стельмах побіг до управителя бараків, радника Кленша і просив о виточене йому дисциплїнарки Радник мав обурити ся і вважати себе обидженим, хоть нїхто нїколи його особи не нарушив. Управитель п. Стельмах має ледви шість лїт служби і поневіряє старших учителїв, а навіть катехита, о. Ант. Чичиловича, що є 17 лїт священиком.

Чемні уваги о. мітрата Жука не вплинули на п. Стельмаха, якого бута, бездонна зарозумілість і немультурне поведене супроти учительського збору викликали вже не один протест, висланий до президії Культурної Ради. Звертаємо увагу, що бараки в Хоценї мають більшість населеня польського, яке глузує з поневіряного учительського збору та голосно впевняє, що п. Стельмахови „нїхто нїчого не вдїє“.

З новійших „розпорядків“ п. Стельмаха годить ся піднести один. В маю сего року вислав він по клясах обіжник, в якім велить учительському зборови поучати дітий, щоби вони витали учителя, чи учительку при вході до кляси словами: „Слава Ісусу Христу“, тільки тамим повстанем з місць. До чого се доведе? Чи відомий сей факт деканови, о. мітратови др Жукови? Учительський збір вичікує скорого полагодженя справи з боку президії української Культурної Ради та вірить в те, що вона не дозволить на дальшу поневірку.

Українські члени Ради шкільної краєвої повинні також затямити собі прізвища п. Стельмаха і Олени Головчук, які може і сповнили би добре свої обовязки на одноклясівці в глубокій, гірській закутині, але до Хоцена, культурного центра, виставленого на контролю своїх та чужих, не надають ся Маємо надію, що глузованя п Стельмаха і п. Олени Головчук „треба пакувати куфри“ перемінять ся небавом в дійсність. Сего домагає ся проста справедливість, успішне ведене школи в хоценських бараках та повага українського імени.

— **Полковник Якубович, Українець, товаришем міністра війни.** „Кіевская Мысль“ доносить, що Українець полковник ґенерального штабу Якубович, голова Українського Військового Клюбу, іменований товаришем міністра війни.

— **Лазарський презесом польського Кола.** На вчерашнім засїданю вибрало польське Коло своїм презесом дра Лазарського. На 67 голосуючих дістав він 60 голосів. Віцепрезесами вибрані: пп. Дашинський, Ґломбінський, Ґец, Кендзьор і Лео.

— **Григоріянський календар в Росії.** Рада міста Петрограду звернула ся до правительства з прошенем, щоби заведено в Росії календар нового стилю.

— **Польські леґіоністи приймають горожанство польського Королївства.** Дня 24. мая вислали всї польські леґіоністи поданя до Тимчасової Ради Стану з просьбою о горожанство польського Королївства.

— **Контрибуція в Бельґії.** Генерал-ґубернатор Бельґії Франкенгавзен оголосив такий розпорядок: „Зносячи розказ з дня 20. падолиста 1916 р, накладає ся по думці арт. 49. гаґської конвенції на населене Бельґії обовязок зложити воєнну контрибуцію в місячній сумі 60 мілїонів франків, а се як додаток на кошта заряду занятої бельґійської области“.

ОПОВІСТКИ.

Пятниця, дня 1. червня 1917.

Нині: 1. червня гр.-кат. Паракия, римо-кат. Граціяна.

Завтра: 2. червня гр.-кат. Талалея, римо-кат. Евгенія.

Росія готовить ся до офензиви.

ПЕТРОГРАД. Загальний зїзд офіцирів висланих з фронту приняв резолюцію, витає зусиля тимчасового правительства в справі тривалого мира і збратаня народів, та освідчає, що одиноким средством до тої цїли є привернене охоти до бою серед армії і сейчасове взновлене офензиви.

Справоздане соціялїстичних міністрів в Росії.

БЕРН. До „Темпс“ доносять з Петрограду, На колишнім засїданю пленарнім робітничо-жовнирської ради соціялїстичні міністри здавали справоздане зі своєї діяльности Церетеля зазначив, що соціялїстичні міністри відбули з амбасадами союзників ріжні наради о воєнних цїлях і винесли з сего як найкрасші враженя. Що до внутрішної політики Церетелї сказав, що вітчина є у великій небезпецї, треба важнїйших зарядженьь проти внутрішної бурі.

В кінци висловлено всїма голосами проти чотирох, цїлковите довіре соціялїстичним міністрам і тимчасовому правительству.

З ГОЛОВНОЇ АВСТРІЙСЬКОЇ КВАТИРИ.

З дня 31. мая.

На східнім і південно-східнім фронті:

Не було зміни.

На італїйськім фронті:

Над Сочею вчера в день лише арматна борба. В ночи під С. Джіовані на південний схід від Монфалько відперто два італїйські наступи.

Шеф Ґенерального Штабу.

КОЖДИЙ що дбає про себе і свою родину хто хоче сповнити горожанський обовязок супроти держави

повинен обезпечити ся на житє і заразом підписати VI. воєнну позичку тільки в

Ц. к. австрійскім військовім фонді для вдів і сиріт

який получив субскрипцію на VI. воєнну позичку враз з обезпеченєм на житє для всіх без ріжниці пола від 18 до 55 року житя. Обезпеченє се уможливлює кождому без виїмки, а саме офіцерови, жовнірови, священикови, урядникови, купцеви, ремісникови і денному зарібникови підписанє VI. воєнної позички при рівночаснім обезпеченю ся на дожитє або на випадок смерти на користь власну, або користь своєї родини.

Без лікарських оглядин. **Сейчасова важність обезпеченя.**

Без стемплів і побічних додатків.

Найнизша квота обезпеченя К 500. **Найвисша квота обезпеченя К 4000.**

Обезпеченє входить в житє в хвили зголошеня субскрипції, зглядно зголошеня першої премії, яка є дуже низька. Премія від 1000 корон виносить на час 20-літний К 35 річно, на час 15-літний К 49 без всіх инших коштів. Премії платить ся річно, піврічно, чвертьрічно, а навіть місячно, так що при так малім видатку, як 3—4 корони місячно навіть найбіднійший може помочи державі побідного закінченя війни, а рівночасно забезпечити родину. Сповняючи отже патріотичний, горожанський обовязок підписуйте VI. позичку воєнну.

Близших інформацій уділяє радо безплатно наше

Краєве бюро — Львів, ц. к. Намісництво

як також наші уповажнені заступники по усіх містах і повітах краю.

13—15

З ГОЛОВНОЇ НІМЕЦЬКОЇ КВАТИРИ.

Західний фронт:

Фронт пільного маршалка баварського наслідн. престола Руперехта:

Значна гарматна діяльність під Ipern і в луку Wytschaete триває дальше.

На полудне від Скарпи відперто кілька анґлійських сотень, котрі несподівано вечером натерла на наші рови. Потерпіли вони значні втрати. По скріпленім гарматнім огни в ночи також між Monchy a Guemappe слідували наступи Анґлійців. В завзятій рукопашній борбі західно-пруські полки відперли неприятеля, котрий три рази наступав.

Фронт пруського наслідника престола:

Вздовж гірського хребта Chemin des Dames і в західній Шампанії гарматна борба знов дійшла до значної сили.

На південнім березі Aisn и по великих розсадженях терену війська з західної Надренії здобули приступом кілька французьких ровів і привели звідтам 40 бранців і кілька скорострілів.

На схід від Auberive части полку з горішної Надренії виконали вивідну виправу, з якої приведено 50 бранців.

Серед ночи також на західнім березі Мози була значна огнева діяльність.

Фронт князя Альбрехта віртемберського:

Нічо нового.

На східнім фронті:

Загальне положенє незмінене.

Македонський фронт:

Успішні борби на терені перед становищами, в котрих підїздові німецькі і болгарські відділи в Луку Черни і на західнім берегу Вардару привели богато бранців.

Перший ґенеральний кватирмайстер **Людендорф.**

Надіслане.

За сю рубрику редакція не відповідає.

Дентистичне заведенє

Д-ра Олександра Барвінського

при вул. Сикстуській ч. 17.

Виймованє зубів без болю і пльомбованє.

Штучні зуби в кавчуку, золоті і платині.

Пацієнтів з провінції залагоджує ся в найкоротшім часі.

Оголошеня.

Хлопця до послуги прийме сейчас адміністрація „Українського Слова“.

Учителька з довшою практикою прийме лекцію до шкіл: виділових, семинара або нормальних на час вакацій. Зголошеня: Пиотровська, Львів, Гофмана 14. 3—3 з

Потребую сейчас інструктора до учеників в нашої ґімназії IV., II. і I. кляса. Зголошеня до Уряду парох. Гаї коло Львова, п. льоко. 3—3 з.

Українка, учителька, з браку знакомства, бажає навязати переписку з інтеліґентним мущиною, найрадше товаришем в цїли матримоніяльній. Зголошеня слати до адмм. „Укр. Слова“ під „Українка“ до 15 червня с. р. 2—3

Марія Андроник із Раранча, повіт Чернівці, пошукує свого чоловіка Антона, що пішов 18. червня 1916 до війська. Хто би знав про него, прошу дати знати на адресу: Oberhollabrun N. Ö. Baracke 4. 1—2 з.

Фросина Оленка, ж. Федька з Івачева, пов. Зборів, тепер в Цетулї, п. Яворів глядає свого мужа Федька Оленку і сина Василя, обох при війську. 1—3 з.

VI. Звичачні Загальні Збори

Краєвого господарського Товариства

„Сільський Господар“

Філії в Перемишли

відбудуть ся в пятницю дня 8. червня 1917 в сали Народного Дому о год. 10 перед полуднем зі слідучим порядком дневним:

1) Відчитанє протоколу,
2) Звіт з діяльности,
3) Вибір нового Виділу,
4) Внесеня і інтерпеляції членів.

Окрім того обговорювані будуть найважнійші справи господарські під теперішну хвилю. Упрашає ся всіх членів о як найчисленнійшу участь.

Перемишль, дня 24. мая

Др. Кормош, голова — Комаровський Іван, секретар.

Великий український співаник

Наша дума

Зладив Антін Гапяк.

(Друге виданє, справлене і побільшене).

182 пісень — 200 коломийок

Пісні получені на шість груп:

I. Патріотичні і політичні (21 пісень).
II. Історичні (19 пісень).
III. Станові: а) козацькі (17 пісень), б) чумацькі (7 пісень), в) бурлацькі (7 пісень), г) опришківські (3 пісні), д) побутові (18 пісень).
IV. Січові, сокільські, стрілецькі (26 пісень).
V. Любовні (64 пісень).
VI. Коломийки (200 пісень).

Окладинку Співаника прикрашує гарна вінєта, виготовлена арт. малярем Буцманюком а першу сторонт образець „Вїзд Б. Хмельницького до Київа“ (відбитка звісного великого кольорованого образа арт. маляра М. Івасюка) та кромі сього при початку і при кінци кождої ґрупи, уміщена гарна відповідно дібрана ілюстрація.

Ціна співаника „Наша дума“ К 2·80 (оправлений в полотно К 4·50).

Сей великий Співаник можна набути також окремими частями а іменно: часть перша п. з.

Наша Слава

у якій поміщені пісні патріотичні і політичні, історичні, станові, січові, сокільські і стрілецькі.

Співаник

Наша Слава коштує К 1·40

част друга п. з.

„Наша пісня“

містить пісні любовні і коломийки. Співаник **„Наша пісня“ коштує К 1·40.**

Хто не може набути великого співаника **„Наша дума“ за К 2·80** нехай замовить собі співаник **„Наша Слава“** або співаник **„Наша пісня за К 1·40.**

На звичайну пересилку почтову треба додати 30 сот. а на поручену 65 сот. Замвленя і рівночасно гроші треба висилати під адресою:

Канцелярія Тов. „Просвіта“ Львів, Ринок 10.

Книга Адресова

евакуованих, вояків і полонених. Хто хоче подати до відома других, де тепер мешкає або хто хоче довідати ся, де находять ся його свояки або знакомі, нехай посилає 2 корони 20 сотиків на адресу: Василь Сідельник, хутір Біжків в Лаврикові почта Добрусин.

При полагоджуваню закупна просимо покликувати ся на „Українське Слово“.

Видає і відвічає за ред.: Др. Сидір Голубович. Друкарня А. Ґольдмана, Львів, ул. Сикстуська 19.